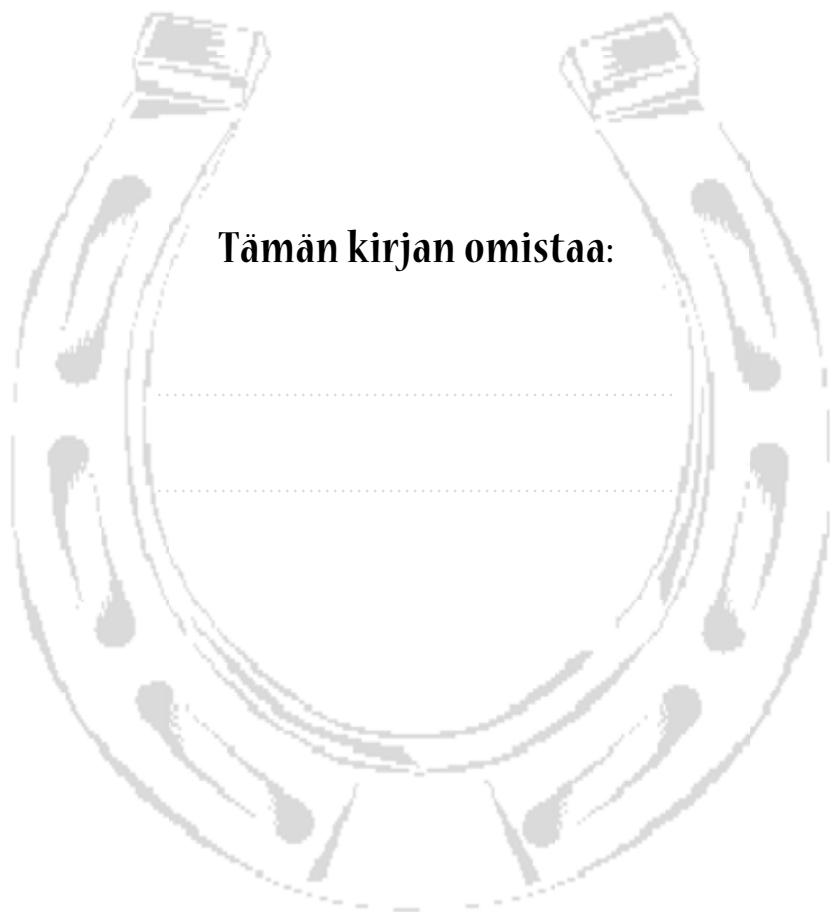

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

KESÄ KUTSUU,
Sinttu!

TAMMI

Tämän kirjan omistaa:

.....

.....

Lin Hallberg – Margareta Nordqvist

Sinttu-kirjat

Maaailman ihanin Sinttu
Torstaina nähdään, Sinttu
Hieno hyppy, Sinttu
Aprillia, Sinttu
Kiva leiri, Sinttu
Sinttu on paras!
Suuri seikkailu, Sinttu
Älä pelkää, Sinttu!
Yli esteiden, Sinttu
Tallilla tapahtuu, Sinttu
Kesä kutsuu, Sinttuu

Sinttu – Heppafanin oma kirja

Sinttu – Ponifanin päiväkirja

Eppu-kirjat

Eppu etsii kotia
Eppu tulee taloon
Eppu on hyvä ystävä

Ruotsinkielinen alkuteos: *För alltid, Sigge.*

First published by Bonnier Carlsen Bokförlag, Stockholm, Sweden

Published in Finnish by arrangement with Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden.

Teksti © Lin Hallberg, 2013

Kuvat © Margareta Nordqvist, 2013

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7564-1

Lin Hallberg • Margareta Nordqvist

KESÄ KUTSUU,
Sinttu

Suomentanut Marvi Jalo

Kustannusosakeyhtiö Tammi
Helsinki

Sisällys

Uusi alku.....	7
Hautajaiset ja nimiäiset	22
Hoitajat.....	36
Uusia polkuja	44
Kauheita salaisuuksia	54
Kesälahja.....	65
Hoitajan hommat	76
Ystävä kaikkien kanssa	90
Alkeisleiri.....	101
Leirihaaveita.....	111
Ratsastusleiri alkaa.....	117
Sisukas aloittelija	126
Kesä kutsuu	139
Ihan itse.....	152

Uusi alku

Luokan ikkuna on auki. Ruoho ja syreenit tuoksuvat. Elinan ja hänen ystäviensä Maikin, Hannan ja Annin kolmas kouluvuosi on päättymässä. Kun syksyllä mennään taas kouluun, he muuttavat toiseen koulurakennukseen ja saavat uuden opettajan. Elinan elämässä on kuitenkin jotain paljon tärkeämpää kuin koulu, nimittäin Siltakylän ratsastuskoulun hevoset.

Elina ei ole käynyt tallilla viikkoon. Ei sen jälkeen, kun Inkan Atle-poni kuoli.

Suloinen pikku Atle! Kun sen mustaa otsatukkaa vähän nosti, alta paljastui aivan valkoiseksi harmaantunut otsa. Atle eli 31-vuotiaaksi. Ponille se on mahdottoman pitkä aika.

Inka nimitti Atlea usein näyttelijäksi. Kun se ei halunnut ruveta töihin, se teeskenteli ontuvansa, kunnes pääsi takaisin tarhaan.

Elina kuitenkin ystävystyi ponivanhuksen kanssa. Sen jälkeen Atlella ei enää ollutkaan mitään sitä vastaan, että Elina joskus ratsasti sillä.

Elinan mielestä oli aivan kamalaa olla hevosenhoitajana, kun hoidokki sairastui ja kuoli. Aluksi Elina luuli, että Atlen kuolema oli hänen vikansa. Tuntui kuin hän ei enää ikimäailmassa voisi ruveta hoitamaan ainuttakaan hevosta. Ettei hän ikinä enää voisi mennä tallille, koska siellä oli Atlen karsina tyhjillään.

Niin, silloin oli todella raskasta. Kun kaverit lähtivät tallille, Elina pyöräili kotiin. Hän makasi sängyllään itkemässä ja kaipasi tallille.

Sitten tapahtui aivan uskomaton asia. Sellaista Elina ei ollut voinut koskaan edes kuvitella. Jossu tuli koulun pihalla hänen luokseen ja sanoi, että Elina saisi nyt ruveta

Sintun hoitajaksi. Elinan sisin hytkähtää ilosta, kun hän muistelee sitä. Kaikki on ollut yhtä vuoristorataa. Ensiksi hän oli hurjan surullinen. Sitten niin iloinen, että tuntui kuin olisi saanut siivet.

Viimein opettaja sanoo, että nyt saa riittää tältä päivältä. Elina ryntää ulos luokasta. Jossu on koulun pihalla. Hän odottaa Elinaa.

– Tule jo! Jossu huutaa.

– Pidä kiirettä!

Jossu on ollut Elinalle monta kertaa hyvin tiukka. Joskus hän on käyttäytynyt suorastaan tyhmästi. Ei ole helppoa, kun kaksi tykkää samasta ponista. Nyt Elinaa

äkkiä ujostuttaa. Tuntuu niin oudolta
pyöräillä tallille yhdessä Jossun kanssa.
Aivan kuin he olisivat oikeasti kaverukset.

Jossu kuitenkin rupattelee vain Korintista,
hevosesta, jota hän alkaa hoitaa isolla
ratsastuskoululla. Tänään Jossu on kiva ja
sanoo olevansa iloinen, että juuri Elina ottaa
Sintun hoiviinsa.

– Tiedän, että sä pidät siitä hyvää huolta,
Jossu sanoo.

Talli on tyhjä ja hiljainen. Kestää vielä
muutaman tunnin, ennen kuin ratsastajat
saapuvat. Elina ja Jossu saavat olla yksin
tallilla.

– Nyt me hoidetaan Sinttua yhdessä
viimeisen kerran.

Jossu ottaa riimun Sintun koukusta. Aivan
kuin hän miettisi hetken. Sitten hän ojentaa
riimun Elinalle.

– Paras että ryhdyt harjoittelemaan Sintun pyydystämistä nyt, kun mä olen vielä mukana, Jossu sanoo.

Elina nyökkää ääneti. Hän ei sano, että on aiemminkin hakenut Sintun tarhasta monta kertaa ja että se on sujunut hyvin.

– Kun mä pyydystin Sinttua eka kertaa, se ei halunnut tulla, Jossu kertoo. – Sitten mä istuin satulahuoneessa itkemässä, kun toiset ratsastivat.

Elina vilkaisee Jossua syrjäsilmillä. On vaikea kuvitella Jossua pienenä ja pelokkaana.

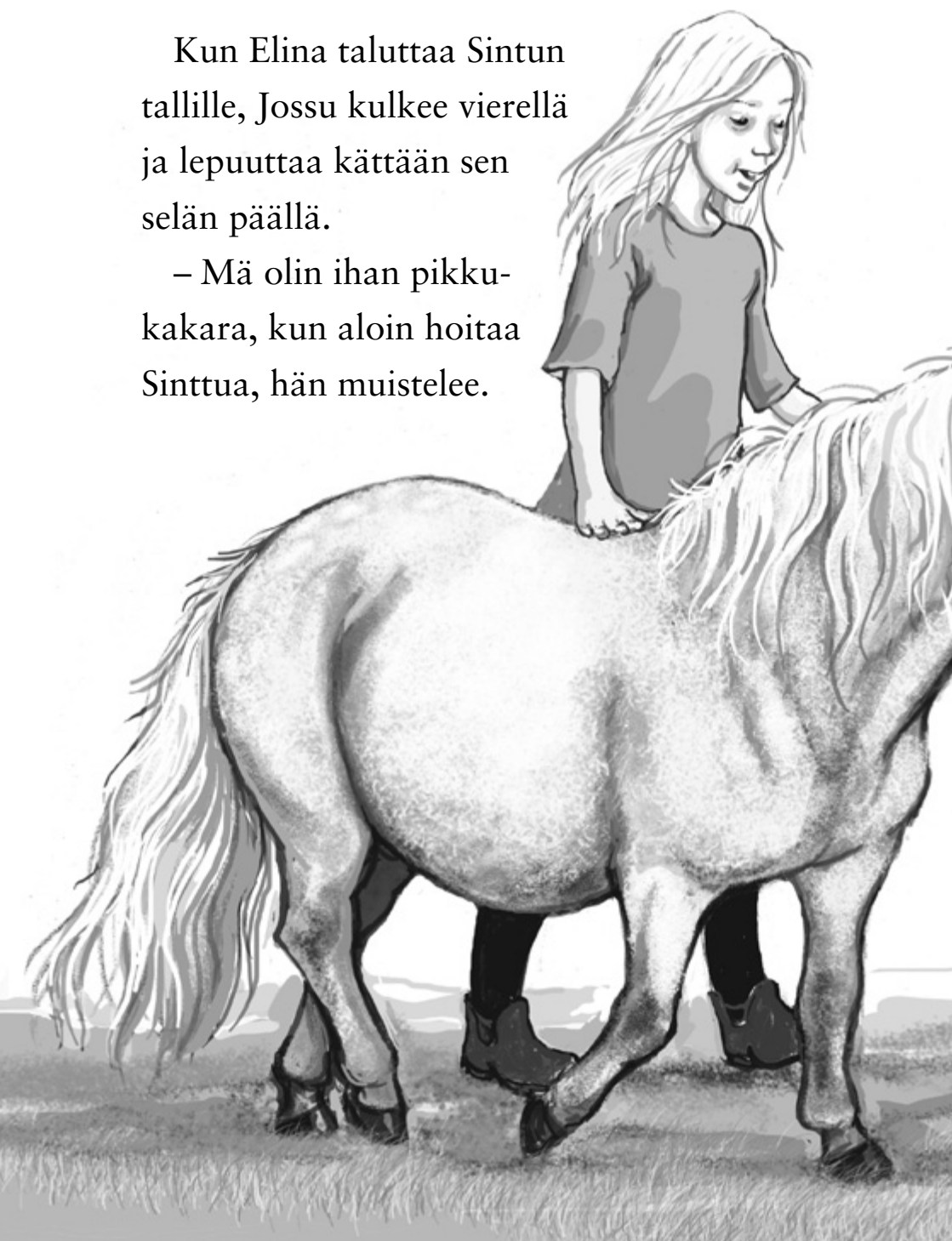
– Ja mä kun luulin, etten koskaan kasvaisi Sintulle liian isoksi, Jossu huokaa.

Ponit laiduntavat suurella niityllä. Ne ovat alkaneet lihoa. Sintun silmät ovat kiinni, se lepuuttaa toista takajalkaansa ja haukottelee suu ammollaan, kun Elina laittaa sille riimun päähän.

Kun Elina taluttaa Sintun
tallille, Jossu kulkee vierellä
ja lepuuttaa kättään sen
selän päällä.

– Mä olin ihan pikku-
kakara, kun aloin hoitaa
Sinttua, hän muistelee.

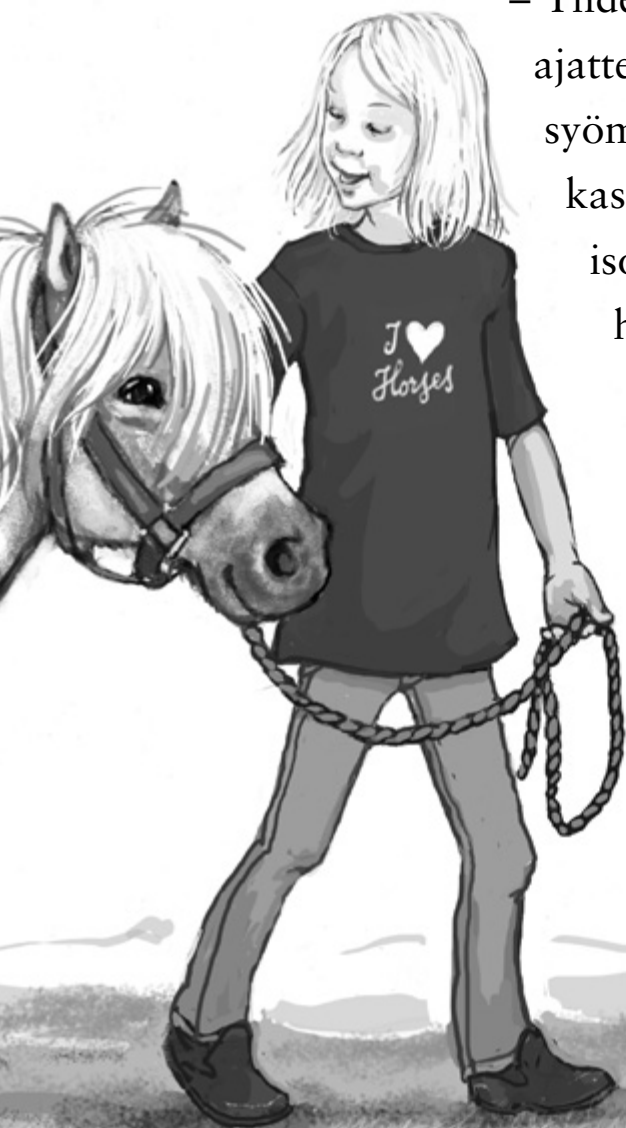

- Miten vanha? Elina utelee.
- Suunnilleen sun ikäinen, Jossu sanoo.

– Yhdessä vaiheessa
ajattelin lopettaa
syömisen, etten
kasvaisi enää
isommaksi. Mä
halusin ratsastaa
Sintulla lopun
ikääni.

– Sinttu onkin
paras, Elina
sanoo.

– Tiedetään,
Jossu nyökkää.

Sinttu saa seistä pilttuussa sen aikaa, kun Elina auttaa Jossua tyhjentämään kaappinsa. Alimmalla hyllyllä on pari vanhentunutta näkkileivänpalasta ja hevosherkkua. Niiden seassa näkyy pitkiä, valkoisia jouhia.

– Hyi, kuinka ällöä!

Jossu lakaisee jätteet tyhjään muovipussiin. Sitten hän järjestää kaikki harjat ja tavarat riviin lattialle.

– Mä lahjoitan sulle kaikki tavarat, joissa lukee Sintun nimi, Jossu sanoo.

– Voi! Elina katsoo häneen yllättyneenä.
– Oletko varma?

– Olen. Tuntuisi ihan kummalta hoitaa toista hevosta Sintun tavaroilla, Jossu huokaa.

Elina pesee punaisen ämpärin, jonka kyljessä lukee Sinttu. Hän laittaa kaikki tavarat ämpäriin. Punaiseksi maalatun harjan, punaisen suan, punaisen harjakamman ja kaksi juuriharjaa, joihin on maalattu kullanvärinen S. Juuriharjat ovat aika kuluneita, mutta Jossu sanoo, että Sinttu tykkää niistä.

Lopuksi Jossu ottaa naulasta hienon punaisen riimunsa, jossa on valkoinen riimunnaru. Hän painaa riimun poskeaan vasten ja näyttää miettivältä.

– Saat vielä tämän riimunkin, hän sanoo lopulta. – Se ei mahdu Korintille.

– Etkö halua pitää näitä kotona? Elina kysyy. – Muistona.

– En. Mä haluan, että Sinttu käyttää niitä, Jossu sanoo päättäväisesti.

Kun kaappi suljetaan, sen sisällä on nyt Elinan tavaroita. Tuntuu kuin hän olisi saanut omakseen suuren aarteen.

– Sun pitää kyllä hankkia kaappiin oma lukko.

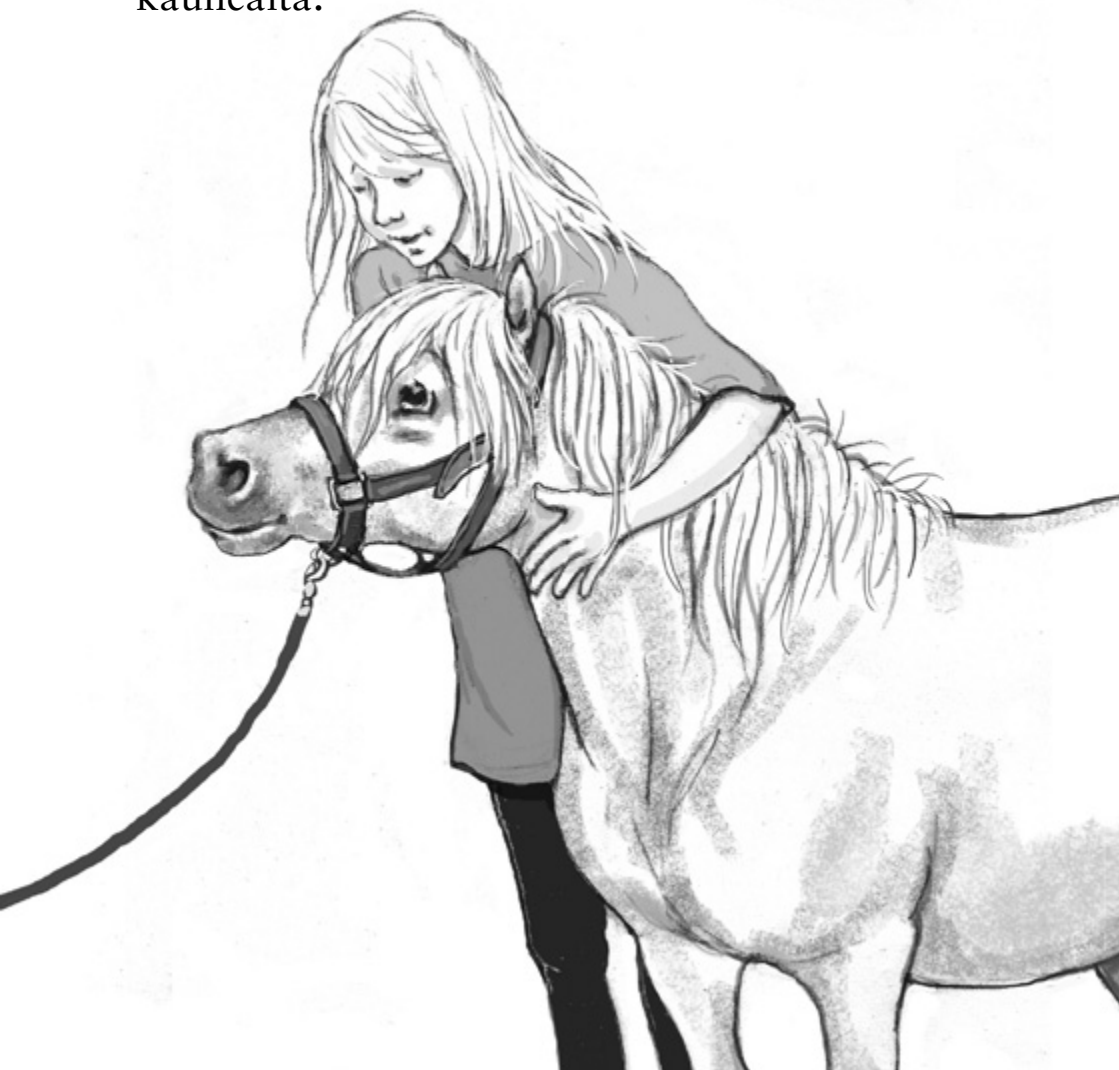
Jossu lykkää pienen riippulukon taskuunsa.

– Vaikka et sä oikeastaan sellaista tarvitse, hän lisää. – Ei Siltakylän tallilla ole varkaita.

Jossu halaa Sinttua sillä välin, kun Elina harjaa sitä. Jossu kuiskii sen korvaan asioita, joita Elina ei saa kuulla. Elina teeskentelee, ettei huomaa mitään, mutta hän näkee kyöneleitä Jossun silmissä.

– Mä yritän hoitaa Sinttua yhtä hyvin kuin sinäkin, Elina lupaa.

- Kyllä mä sen uskon, Jossu mumisee.
- Sinttu tykkää susta.
- Sun pitää tulla usein Sinttua katsomaan,
Elina sanoo.
- Ehkä, Jossu mutisee. – Ellei se tunnu aivan
kauhealta.

Lopulta Jossu sanoo, että hänen on pakko lähteä. Hän näyttää niin surulliselta, että Elinankin silmiin kihatavat kyynleet.

– Me kaksi ollaan sinttulikkoja.

Jossu hymyilee Elinalle kuivatessaan kyynleitä poskiltaan.

– Ikuisesti, Elina nyökkää.

– Kuolemaamme saakka, Jossu päättää.

Kun tallin ovi sulkeutuu, Elina painaa poskensa vasten Sintun selkää. Hän seisoo käsivarret ponin ympärillä ja ajattelee, että nyt hän on maailman onnellisin ponityttö.

Hautajaiset ja nimiäiset

Sunnuntaina Siltakylän tallilla järjestetään sekä hautajaiset että nimiäiset. Elina, Maikki, Anni, Hanna ja Roosa pyöräilevät tallille. Kukin heistä on poiminut suuren kimpun kieloja. Ne laitetaan Atlen haudalle.

Tallille saapuu paljon väkeä hyvästelemään Atlea. Isot tytöt ovat jo tallilla. He ovat siivonneet pilttuut. Nyt he lakaisevat tallikäytävän putipuhhtaaksi.

– Voi, ei me tiedetty, että meidän olisi pitänyt siivota talli tänään!

Elina ja Roosa katsahtavat pelästyneinä toisiinsa. Olisiko heidän pitänyt luoda lannat Sintun ja Sapon pilttuista?

– Eihän tässä nyt ole mitään hätää, Linda hymyilee. – Me tultiin tänne hyvissä ajoin auttelemaan Inkaa.

– Niin mutta... Elina mumisee.

– Ota iisisti vaan.

Nyt Sintun pilttuusta kuuluu Jossun ääni.

– Mä olen jo hoidellut Sintun, hän sanoo.

– Ja minä Sapon pilttuun, Linda sanoo.

– Niin mutta...

Elina haluaisi muistuttaa Jossua, että hän on jo hyvästellyt Sintun ja että nyt on Elinan vuoro luoda lannat Sintun pilttuusta. Hän haluaisi sanoa, että muiden hoitajien pitäisi soittaa hänelle ja Roosalle, jos on päätetty siivota talli Inkan puolesta. Elina ei kuitenkaan uskalla sanoa mitään.

Jossu, Linda, Sara ja Jenni ovat kavereita keskenään. Ovat aina olleet.

– Nyt ponien pitää saada olla rauhassa, isot tytöt päättävät. – Ruoka-aika.

Sitten he häipyvät satulahuoneeseen. Selvästikään he eivät halua pikkutyttöjä seurakseen. Linda mutisee jotain sellaista, että heidän pitää nyt muistella Atlea. Muistot ovat sellaisia, joista pikkutytöt eivät tiedä mitään.

Elina, Hanna, Maikki,
Anni ja Roosa
jäävät istumaan
kalliolle tallin
ulkopuolelle.

Kielokimput nuokahtavat ja samoin tytöt.

– Niiden olisi pitänyt soittaa meille, Roosa sanoo happamasti.

– Kertokaa tästä Inkalle, Hanna ehdottaa.

– Joo, niin että Inka voi sitten huomauttaa niille asiasta, Maikki nyökkää.

– Niin juuri, koska tekin olette nyt hoitajia, Anni lisää.

Sintusta taitaa olla mukavaa, kun sen päätä silitellään ja karpäsiä huiskitaan pois. Se sulkee silmänsä, kun Elina kertoo sille kaikki ihanat asiat, joita he tulisivat pian yhdessä tekemään.

Vihdoin Elinasta on tullut lemppariponinsa Sintun hoitaja! Ja kaiken lisäksi edessä on ihana, pitkä kesäloma, johon mahtuu monenlaista: hieman haikeutta menneistä, vatsanpohjassa kipristelevää jännitystä, odotuksia ja unelmia. Mutta tietenkin myös hevosten ja heinien tuoksua... Ja paljon ratsastusta ja riemua kavereiden kanssa!

Ihana shetlanninponi Sinttu on hurmannut hevoshulluja jo kymmenen vuoden ajan. Kesä kutsuu, Sinttu on Sintusta ja Elinasta kertovan sarjan yhdestoista osa. Maailman suloisimman shettiksen samettiturpa ei silityksistä kulu eikä mikään voita kodikkaan ponitallin tunnelmaa!

Kannen kuvat: Margareta Nordqvist

ISBN 978-951-31-7564-1 • L84.2 • www.tammi.fi